

Akármerre járok, a csüggedtség hangjait hallom. Nem történik itt semmi, mert már mindenről lekéstünk. Ez a társadalom már mozdíthatatlan. Ha bedeszkázott üzletek sora előtt halad el az ember, ha vakká vált vendéglőkbe nem tud betérni, ha utcasornyi eladásra felkínált ház és telek ürességébe bámulhat bele és halotti csendű, megdermedt falvakon halad át, bizony nem tud kitérni ez elől a végső kilátás elől. Van, aki az ellenzéki és bolsevik hangolású médiumok hatására a kormány számlájára írja mindezt, mások méltányolják a kormány intézkedéseit, de éppen ezekkel együtt látják bizonyítottnak a végzet elkerülhetetlenségét.

Ennek a lehangolódottságnak a mélyén nem politikai felismerések állnak, hanem a sors üzenetének az akár tudat alatti felismerése dübörög. A rádöbbenés. Kevesen vagyunk. A demográfiai tény, amelynek a kimondását az elmúlt rendszer büntette, az ellene való cselekvéseket és intézkedéseket, amelyek akkor még valamelyest fordíthattak volna az irányon, eltörte, de helyzetünk tragikuma közérzületté és kétségbeesésen túli kétségbeeséssé ez csak mostanra vált. E mellett létrejött egy olyan önző liberális, csak önmagának élő része a társadalomnak, amelyet liberál-bolsi kormányok és az ő médiumaik, és egész szellemiségük hívott életre és kedvezményezett rogyásig, amely része a társadalomnak, közönyösen áll szemben a nemzethalál tényével, de nagy befolyással rendelkezik ma is. Hatalmon van, ha tetszik, a rossz hangulatot ez is fokozza.

Mivel ez a liberális politika eddig csak a választáson szenvedett vereséget, de az életben hat és rombol, sőt régi kiváltságaiért küzd és fenyegetőzik is, ha kell, és mindenre fittyet hányva küzd a magyar megmaradás ellen és támogatást kap Nyugatról is, a sötétben látók még sötétebben látóbbakká lesznek. Ha például a kulturális politikát nem hatja át a magyar megmaradásért való küzdés, márpedig nem hatja át, ha engedményeket tesz a liberalizmusnak, akkor voltaképpen a magyar megmaradás ellen hat. És a reménytelenséget növeli. Ha az önzők, a csak maguknak élők teret kapnak, akkor a családok mellőzötteknek érzik magukat. A magyar sok rúgást kibír, Ady szerint, aki egyszer rúgott a magyarba, kedvet kap új rúgásokra, és meg is teszi, a magyar kibírja. A magyar csak a mellőzöttséget nem bírja. Az

ellen a legszegényebb hétszilvafás is kardot ránt – ha megtalálja.

Sokféle vélekedés napvilágot látott a Kádár–Aczél-rendszer és az ezt felváltó liberális hegemonián alapuló demokrácia magyarsághoz való viszonyát illetően, ám a közös nevező kétségtelenül a magyarság mellőzése. Magyarságát hangsúlyozva, a magyar érdekért küzdve már Antall korszakában sem vihette sokra senki. Már akkor elkezdődött a magyar mivolt pótcselekvésekben való kifejezése. Az igazságtétel elmaradásában is a magyarság mellőzése valósult meg. Nem lehetett megbüntetni sortüzekért, akasztásokért, az egzisztenciák tönkretételéért felelősöket. S ezzel végeredményben a szenvedő magyarság vált mellőzötté. A győztes liberalizmus pedig a maga nagylelkűségének a számlájára írta, és a demokrácia érvényesülésének tudta be és így mutatta be a saját őseinek felmentését, gyakorlatilag a magyarság mellőzését. Végül a magyarságot mindenből kiszorították. Óh, mily szép volt az enyhülés, a tolerancia érvényesülése és mily szépen nyomultak az önzők, az egoisták, a szabad színtjátékosok.

A mellőzötteket ma már azonban egyre kevésbé elégíti ki a csak maguknak élők sikere, jóléte. Nem elégíti ki, de tettekre, ellenállásra, odavágásra nem sarkallja. Ezzel szemben ma az egyáltalán nem mellőzött Tamás Gáspár Miklós értekezik valahol a kétharmados rendszert elsőprő forradalom – kardrántás – szükségességéről. Ez nevetséges. A pénzzel, ranggal kitömött és felékesített filozófusok fogják megdönteni – UZI géppisztolyaikkal – a saját hatalmukat?

És vajon a minden ízében kreatúra, balliberális teremtmény és oda szolgáló Jobbik tegnapi sikereiben nem ez a magyar mellőzöttség dübörög – egy nagy félreértés keretében? Nem a mellőzött kisember és a proliként is mellőzött dologtalan, a „volt-ez”, „volt-az”, a volt régi rendőr, volt régi portás, a hőbörgésből hallgatásra kényszerült kiscgazdapárti – nem gazdálkodó kiscgazda! – ment ki a tatárszentgyörgyi porba: no, most mellőzzetek?

S ezek így együtt, vajon nem egy végső nemzeti, népi kifáradás termékei? Bizony azok. Egyre kevesebben vagyunk mindenre. A választáson legyőzöttek médiumai pedig még mindig képesek a legádázabb betartásokra. Semmiképpen se szaporodják a nemzet. Az önzés életformája pedig uralkodik tovább.

Írta: Csurka István

2011. május 09. hétfő, 20:26 - Módosítás: 2011. május 29. vasárnap, 07:21

Négyedek szülőjait, kiadó, más szorongatnak
olvasó ember hiányát csak bevezetve kint és
szülői hiányát valóban bevezetve kint és